

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Зуєнко Марини Олексіївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 94 Кодексу законів про працю України, частин першої, другої статті 154, частин другої, третьої статті 157 Кримінального процесуального кодексу України, частини першої статті 2 Закону України „Про порядок відшкодування шкоди, завданої громадянину незаконними діями органів, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність, органів досудового розслідування, прокуратури і суду“

м. К и ї в
10 червня 2020 року
№ 120-1(П)/2020

Справа № 3-94/2020(187/20)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мойсика Володимира Романовича – головуючого, доповідача,
Головатого Сергія Петровича,
Юровської Галини Валентинівни,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Зуєнко Марини Олексіївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 94 Кодексу законів про працю України, частин першої, другої статті 154, частин другої, третьої статті 157 Кримінального процесуального кодексу України, частини першої статті 2 Закону України

„Про порядок відшкодування шкоди, завданої громадянинуві незаконними діями органів, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність, органів досудового розслідування, прокуратури і суду“ від 1 грудня 1994 року № 266/94–ВР (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 1, ст. 1) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Мойсика В.Р. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. До Конституційного Суду України звернулася Зуенко М.О. із клопотанням визнати такими, що не відповідають вимогам статей 43, 46 та 58 Конституції України (є неконституційними), положення частини першої статті 94 Кодексу законів про працю України (далі – КЗпП України), частин першої, другої статті 154, частин другої, третьої статті 157 Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України), частини першої статті 2 Закону України „Про порядок відшкодування шкоди, завданої громадянинуві незаконними діями органів, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність, органів досудового розслідування, прокуратури і суду“ від 1 грудня 1994 року № 266/94–ВР зі змінами (далі – Закон).

У частині першій статті 94 КЗпП України визначено, що заробітна плата – це винагорода, обчислена, як правило, у грошовому виразі, яку власник або уповноважений ним орган виплачує працівникові за виконану ним роботу.

За положеннями статті 154 КПК України відсторонення від посади може бути здійснено щодо особи, яка підозрюється або обвинувачується у вчиненні злочину середньої тяжкості, тяжкого чи особливо тяжкого злочину, і незалежно від тяжкості злочину – щодо особи, яка є службовою особою правоохоронного органу (частина перша); відсторонення від посади здійснюється на підставі рішення слідчого судді під час досудового розслідування чи суду під час судового провадження на строк не більше двох

місяців; строк відсторонення від посади може бути продовжено відповідно до вимог статті 158 КПК України (частина друга).

Згідно зі статтею 157 КПК України при вирішенні питання про відсторонення від посади слідчий суддя, суд зобов'язаний врахувати такі обставини: 1) правову підставу для відсторонення від посади; 2) достатність доказів, які вказують на вчинення особою кримінального правопорушення; 3) наслідки відсторонення від посади для інших осіб (частина друга); за наслідками розгляду клопотання слідчий суддя, суд постановляє ухвалу, в якій зазначає: 1) мотиви застосування або відмови у задоволенні клопотання про відсторонення від посади; 2) перелік документів, які посвідчують обіймання особою посади та які підлягають поверненню особі або вилученню на час відсторонення від посади; 3) строк відсторонення від посади, який не може становити більше двох місяців; 4) порядок виконання ухвали (частина третя).

Відповідно до частини першої статті 2 Закону право на відшкодування шкоди в розмірах і в порядку, передбачених Законом, виникає у випадках: 1) постановлення виправдувального вироку суду; 1¹) встановлення в обвинувальному вироку суду чи іншому рішенні суду (крім ухвали суду про призначення нового розгляду) факту незаконного повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, незаконного взяття і тримання під вартою, незаконного проведення в ході кримінального провадження обшуку, виїмки, незаконного накладення арешту на майно, незаконного відсторонення від роботи (посади) та інших процесуальних дій, що обмежують чи порушують права та свободи громадян, незаконного проведення оперативно-розшукових заходів; 2) закриття кримінального провадження за відсутністю події кримінального правопорушення, відсутністю у діянні складу кримінального правопорушення або невстановленням достатніх доказів для доведення винуватості особи у суді і вичерпанням можливостей їх отримати; 4) закриття справи про адміністративне правопорушення.

Із матеріалів справи вбачається, що ухвалою Держинського районного суду міста Кривого Рогу від 13 лютого 2017 року Зуенко М.О. була відсторонена від посади генерального директора Державного підприємства „Криворізька теплоцентраль“ строком на два місяці. Ухвалами згаданого суду від 27 березня 2017 року, від 29 травня 2017 року строк відсторонення від займаної посади було продовжено відповідно до 22 травня 2017 року та до 21 червня 2017 року.

Наказом Державного підприємства „Криворізька теплоцентраль“ від 22 червня 2017 року Зуенко М.О. звільнено з посади генерального директора, а наказом від 27 червня 2017 року (далі – Наказ) визнано недійсними графі табелів робочого часу, що відображають фактично відпрацьований Зуенко М.О. час у період, коли її було відсторонено від посади.

Зуенко М.О. оскаржила Наказ до Жовтневого районного суду міста Кривого Рогу. Рішенням цього суду від 22 квітня 2019 року у задоволенні позовних вимог відмовлено.

Постановою Дніпровського апеляційного суду від 9 липня 2019 року рішення суду першої інстанції залишено без змін.

Розглянувши справу у касаційному порядку, Верховний Суд підтвердив правильність висновків судів першої та апеляційної інстанцій і постановою від 12 лютого 2020 року касаційну скаргу Зуенко М.О. залишив без задоволення.

На думку автора клопотання, застосовані Верховним Судом у постанові від 12 лютого 2020 року оспорювані положення є такими, що не відповідають вимогам статей 43, 46 та 58 Конституції України, оскільки порушують його право на працю та право на соціальний захист.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі має міститися обґрунтування тверджень щодо

неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Стверджуючи про неконституційність положень частини першої статті 94 КЗпП України, частин першої, другої статті 154, частин другої, третьої статті 157 КПК України, частини першої статті 2 Закону, Зуєнко М.О. замість наведення відповідних аргументів фактично висловила незгоду з постановою Верховного Суду у її справі, зокрема зробила висновок, що оспорювані положення Верховний Суд витлумачив „у спосіб, що суперечить Конституції України, оскільки в даних положеннях законів немає вказівки на те, що заробітна плата в разі відсторонення від посади за особою не зберігається“.

Проте згідно з юридичними позиціями Конституційного Суду України незгода із судовими рішеннями не є підставою для відкриття конституційного провадження у справі, а правозастосовна діяльність, яка полягає в індивідуалізації правових норм щодо конкретних суб'єктів і конкретних випадків, тобто в установленні фактичних обставин справи і підборі правових норм, які відповідають цим обставинам, є складовою правозастосування і не належить до повноважень Конституційного Суду України.

Отже, як впливає з викладеного, автор клопотання не навів обґрунтування тверджень щодо неконституційності оспорюваних положень КЗпП України, КПК України, Закону.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“ та відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Зуєнко Марини Олексіївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 94 Кодексу законів про працю України, частин першої, другої статті 154, частин другої, третьої статті 157 Кримінального процесуального кодексу України, частини першої статті 2 Закону України „Про порядок відшкодування шкоди, завданої громадянину незаконними діями органів, що здійснюють оперативно-розшукову діяльність, органів досудового розслідування, прокуратури і суду“ від 1 грудня 1994 року № 266/94–ВР зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**